

— Е, нека бжде отъ приятелство! — каза дългобрадиятъ засмѣнъ и веселъ.

— Ела ни нѣкой день на гости, ти, малъкъ обѣснико, моитѣ господари ще ти се зарадватъ много. Пъкъ може да останешъ и при насъ.

И дългобрадиятъ тикна шишето въ пазва и Тза-еръ радостно и доволно гледаше какъ измамениятъ слуга бързаше изъ пѣтя къмъ село...

Той сжщо тѣй се не забави. Сжщия мигъ още припна къмъ баща си и го попита, не е ли вече врѣме за къмъ кжщи.

— Хайде де! — рече бащата зачудено. — Че ти като кога си се разбързалъ тѣй? Другъ пѣтъ не мога да те прибера.

— Нѣщо ми е не добрѣ — отговори Тза-еръ, като се изчерви отъ лъжата си, — види се, че... че съмъ поизстиналъ изъ пѣтя...

— Добрѣ, само си хапни малко тамъ, каквото е сготвилъ Ту и — ще тръгваме. Разпродадохъ почти всичко, нѣма и какво друго да правимъ. — И бащата потупа тежката си кесия.

Но въпрѣки това, бащата се забави и малкиятъ Тза-еръ се съсипа да бърза. Нѣщата бѣха прибрали, всичко бѣ готово за пѣтъ, ала бащата поиска да се отбиятъ въ едно село, за да взематъ попа съ себе си: той искаше да изчисти лошитѣ духове изъ кжщата си; послѣ се отби при единъ лѣкарь, за да вземе нѣщо за болната си слугиня, тѣй че стигнаха въ кжщи едва надвечеръ и Тза-еръ веднага се промъкна къмъ гората на Вуйчо Хо.

Бѣше станало именно тѣй, както той го бѣ наредилъ, както искаше: двамата братя лежахъ като мъртви, а слугата — на прага: дѣто падналъ, тамъ